

# การขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้ สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต \*

COMMUNITY ENTERPRISE DRIVING TO ACCESS THE STATE BUDGET TO CREATE JOBS.  
GENERATE INCOME FOR THE COMMUNITY MANAHE THEMSELVES SUSTAINABLY.  
IN KRABI, PHANG NGA AND PHUKET PROVINCES

สุนันtha คันธานนท์\*, วิกรม จันทระจิต

Sunanta Kuntanon\*, Wikrom Chuntarajit

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ภูเก็ต ประเทศไทย

Faculty of Humanities & Social Sciences, Phuket Rajabhat University, Phuket, Thailand

\*Corresponding author E-mail: sunanta.k@pkr.ac.th

## บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพปัญหา ระดับความพึงพอใจ และแนวทางการพัฒนา  
กลุ่มวิสาหกิจชุมชนให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐเพื่อสร้างงานสร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเองอย่างยั่งยืนใน  
จังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ  
ท่องเที่ยวชุมชนผู้นำชุมชน เลือกโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโรยามาเน ได้กลุ่มตัวอย่าง 376 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ  
ได้แก่ ตัวแทนจากหน่วยงานต่างที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวชุมชน เลือกแบบเจาะจง จำนวน 30 คน เครื่องมือ  
ที่ใช้ในวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามและการ สัมภาษณ์ สถิติ  
ที่ใช้ในการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัย พบว่า สภาพปัญหาการขับเคลื่อน วิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึง  
งบประมาณของรัฐฯ ได้แก่ 1) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการวิสาหกิจ ชุมชน 2) การยกระดับ  
ผลิตภัณฑ์และการบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถรองรับ ตลาดกลุ่มเป้าหมายได้  
3) การส่งเสริมการบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน และ 4) การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์  
และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน มีระดับความพึงพอใจ การพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนฯ  
โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับแนวทางการขับเคลื่อน วิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณ  
ของรัฐฯ ได้แก่ 1) ควรพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการ วิสาหกิจชุมชน 2) ควรยกระดับผลิตภัณฑ์และ  
การบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถ รองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ 3) ควรส่งเสริมการบูร  
ณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน  
สู่ความยั่งยืน และ 4) ควรส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และ การตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน  
**คำสำคัญ:** การขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน, งบประมาณของรัฐ, สร้างงานสร้างรายได้, ชุมชนจัดการตนเองอย่างยั่งยืน

## Abstract

This research aims to study the problems, satisfaction levels, and development approaches of community enterprise groups to access government budgets to create jobs and generate income for sustainable self-managing communities in Krabi, Phang Nga, and Phuket provinces. This is mixed-method research. The sample group includes people involved in community tourism management and community leaders, selected using Taro Yamane's calculation formula, resulting in a sample of 376 people. The main informants were representatives from various agencies related to community tourism management, 30 people were specifically selected. The research instruments were questionnaires and interviews. Data were collected using questionnaires and interviews. Statistics were used in the research and data analysis. The research results found that the problems in driving community enterprises to access government budgets include: 1) Developing the potential of personnel and community enterprise entrepreneurs; 2) Upgrading products and services in community enterprise groups to meet standards and be able to support the target market. 3) Promoting the integration of cooperation among community enterprise networks and 4) Promoting public relations and proactive marketing of products and services in community enterprises with a level of satisfaction in the development of community enterprise groups. Overall, the average value is at the highest level. For the guidelines for driving community enterprises to access government budget, they are: 1) The potential of personnel and community enterprise entrepreneurs should be developed. 2) Products and services in community enterprise groups should be upgraded to meet standards and be able to support the target market. 3) The integration of cooperation among community enterprise networks should be promoted to create jobs, create careers, and promote community-based tourism towards sustainability and 4) should promote public relations and proactive marketing of products and services in community enterprises.

**Keywords:** Community Establishment, Government Budget, Create Jobs and Generate Income, Sustainable Self-Governing Communities

## บทนำ

การพัฒนาหมู่บ้านที่จะพัฒนาที่ตัวบุคคล การพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาสิ่งแวดล้อมสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน และต้องมุ่งพัฒนาที่ตัวบุคคลเป็นหลักก็จะช่วยให้เกิดการพัฒนา ด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม ส่วนการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเจริญก้าวหน้า ขณะเดียวกันการพัฒนาอย่างยั่งยืนมิได้หมายถึงการเพิ่มชิ้นปริมาณสินค้าหรือรายได้ของ ประชาชนเท่านั้น แต่รวมถึงการเพิ่มความพึงพอใจและเพิ่มความสุขของประชาชนด้วย (วชิรวัชร งามละม่อม, 2559) จึงต้องพัฒนาให้ตอบสนองต่อความต้องการของมนุษย์ทั้งปัจจุบันและอนาคต รวมทั้งสอดคล้องลงตัวระหว่างธรรมชาติควบคู่กับคุณภาพชีวิตของคน (ภิกคิณี กัลยาณมิตร, 2558) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12

จำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อม เพื่อวางรากฐานของประเทศในระยะยาวให้มุ่งต่อยอดผลลัพธ์ของแผนที่สอดคล้องเชื่อมโยงและรองรับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องกันไปตลอด 20 ปี ตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2560 - 2579) หลักการพัฒนาประเทศที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ยึดหลัก “ปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง” “การพัฒนาที่ยั่งยืน” และ “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา”

การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การพัฒนาที่สนองตอบความต้องการของปัจจุบันโดยไม่ทำให้ประชาชนรุ่นต่อไปในอนาคตต้องประนีประนอมยอมลดความสามารถของเขาในการที่จะสนองความต้องการของเขา (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), 2539) เป้าหมายบางส่วนของพัฒนาอย่างยั่งยืนมีเป้าหมายในการพัฒนา ได้แก่ 1) Inclusive Development คือ การพัฒนาที่ไม่ทิ้งใครไว้เบื้องหลัง การพัฒนาที่คนยากจน คนเปราะบาง คนชายขอบจะต้องมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์จากการพัฒนา 2) Universal Development คือ มิใช่การพัฒนามุ่งเน้นที่ประเทศยากจนเท่านั้น แต่ทุกประเทศเองก็อยู่ภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและต้องร่วมกันบรรลุเป้าหมายนี้เพื่อสร้างโลกที่ยั่งยืนให้กับคนรุ่นหลัง 3) Integrated Development คือ การพัฒนาที่บูรณาการ หมายถึงว่า การบรรลุเป้าหมาย SDGs จะทำเพียง 1 เป้าหมายหรือ 1 เป้าประสงค์โดด ๆ ไม่ได้ เป้าหมาย SDGs มีความเชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่นในระดับเป้าประสงค์ (Targets) การบรรลุ SDGs จะต้องดำเนินไปพร้อม ๆ กันอย่างเป็นระบบ 4) Locally-focused Development คือ การพัฒนาที่จะต้องเริ่มจากระดับท้องถิ่น หรือ bottom-up ด้วยเหตุผลที่ว่า บริบทของท้องถิ่น ทั้งชนบทและในเมืองนั้น เป็นบริบทที่ใกล้กับตัวผู้คนที่สุด และองค์กรที่บริหารจัดการเมืองหรือท้องถิ่นในชนบทเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดในการดำเนินการที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้คนในพื้นที่ การบรรลุ SDGs จึงต้องถูกนำไปพิจารณาในระดับท้องถิ่นให้ได้และดำเนินการในระดับท้องถิ่นให้ได้ และ 5) Technology-driven Development คือ การพัฒนาที่ต้องอาศัยเทคโนโลยีในการบรรลุ ทั้งเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร (ICT) และเทคโนโลยีจากการปฏิวัติด้านข้อมูล (Data Revolution) เพื่อทำให้ผลของการพัฒนาถูกเผยแพร่และถูกติดตามได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการขับเคลื่อนการพัฒนาระดับประเทศไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐภาคเอกชนหน่วยงานสถานศึกษาต่าง ๆ ที่มุ่งขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชนให้เกิดขึ้นในชุมชนหลายกลุ่มในชุมชนในตำบลที่ได้สร้างขึ้นมาแล้ว มีการขับเคลื่อน ตามลักษณะและความสามารถของกลุ่มที่จะให้กลุ่มนั้นยัง ดำรงอยู่และหลายกลุ่มที่ต้องหลุดหายไปตามวิถีหรือการไม่เข้าถึงการดูแลของหน่วยงานภาครัฐองค์กรบริหารส่วนชุมชนองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือนักวิชาการต่าง ๆ ทำให้กลุ่มเหล่านั้นต้องหลุดไป เพราะการพัฒนาที่ไม่เป็นผลสัมฤทธิ์

ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580) ยุทธศาสตร์ที่ 2 ด้านการสร้างความสามารถ ในการแข่งขัน มีเป้าหมายการพัฒนาที่มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพของประเทศในหลายมิติ ประเด็น ยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวกับ SME คือ พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ สร้างและพัฒนา ผู้ประกอบการยุคใหม่ ที่มีทักษะและจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการแข่งขัน และมีอัตลักษณ์ชัดเจน โดย 1) สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะ 2) สร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน 3) สร้างโอกาสเข้าถึงตลาด 4) สร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล และ 5) ปรับบทบาทและโอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐ รวมทั้ง แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติฯ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อม และรายย่อย (SME) มี 4 ประเด็น ดังนี้ 1) ประเด็นที่ 8 ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมยุคใหม่ ประกอบด้วย 4 แผนย่อย คือ การสร้างความเข้มแข็งผู้ประกอบการอัจฉริยะ การสร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน การสร้างโอกาสเข้าถึงตลาด

และการสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อ การดำเนินธุรกิจ 2) ประเด็นที่ 16 เศรษฐกิจฐานราก สนับสนุนการช่วยเหลือทางวิชาการต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้และทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า 3) ประเด็นที่ 20 การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ สร้างกติกาให้เกิดโครงสร้างกระจายรายได้ให้กับเศรษฐกิจ ชุมชนได้อย่างเป็นรูปธรรม ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งทุนและทรัพยากรต่าง ๆ ที่จำเป็น และ 4) ประเด็นที่ 23 วิจัยและพัฒนานวัตกรรม มุ่งเน้นการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมที่ตอบโจทย์ความต้องการของประเทศ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566 - 2570 หมายเหตุที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็งมีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้ โดยมีเป้าหมาย คือ 1) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้ 2) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจ สามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่ การแข่งขันใหม่ และ 3) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิภาพจากภาครัฐ ซึ่งจะเป็นได้ว่าการพัฒนาผู้ประกอบการนั้นมีความสำคัญมากในการพัฒนาประเทศ ส่งเสริมให้คนในประเทศมีงาน มีอาชีพ

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าว จึงสนใจในการทำวิจัย เรื่อง การขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชนให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต จะเป็นการศึกษาการขับเคลื่อนการยกระดับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนสร้างงานสร้างอาชีพสู่ ความยั่งยืน ศึกษาระดับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนสู่ความยั่งยืน และแนวทางการขับเคลื่อนการยกระดับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน จากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันจะส่งผลให้คนในชุมชนว่างงานมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อสังคมเกิดปัญหาอาชกรรมการก่อการร้ายลักขโมยส่งผลให้ชุมชนอยู่ด้วยความไม่ไว้วางใจกัน บั่นทอนความสุขในชุมชน หากได้มีการพัฒนาอาชีพ สร้างรายได้ สร้างกลุ่มขับเคลื่อนการพัฒนาส่งเสริมอาชีพ ที่ก่อให้เกิดความยั่งยืน กับชุมชน ก็จะช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในชุมชนได้อย่างดี ส่งเสริมให้ชุมชนนั้นเกิดการพัฒนาย่างเป็นรูปธรรม และมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน คนในชุมชนมีงานทำ มีอาชีพ มีรายได้และอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขภายใต้กิจกรรมการขับเคลื่อนวิสาหกิจในแต่ละชุมชน การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ก็จะช่วยเป็นแนวทางในการพัฒนาดังกล่าวได้

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและระดับความพึงพอใจการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต
2. เพื่อค้นหาแนวทางการขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต

### วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวิธีดำเนินการวิจัย ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

**รูปแบบการวิจัย** เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

**ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง** ได้แก่ 1) การวิจัยเชิงปริมาณ เป็นประชากรที่อาศัยอยู่ใน 3 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต โดย จังหวัดกระบี่ มีจำนวนประชากร ชาย 236,790 หญิง 239,949 รวม 476,739 จังหวัดพังงา ชาย 134,192 หญิง 134,596 รวม 268,788 จังหวัดภูเก็ต ชาย 197,036 หญิง 219,546 รวม 416,582 (กรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย, 2568) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ ครอบคลุมทุกประเด็น ได้ออกแบบเก็บข้อมูล แบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ประกอบด้วย ผู้มีส่วน เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยว กลุ่มผู้นำชุมชน ผู้นำท้องถิ่น นักพัฒนาชุมชน นักธุรกิจ ผู้บริหารสถานศึกษา ครู นักเรียน นักศึกษา องค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวชุมชน นักวิชาการ ผู้นำศาสนา และประชาชน โดยคำนวณจากสูตร ทาโรยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่าง 376 คน และ 2) การวิจัยเชิงคุณภาพ การเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยใช้วิธี เลือกแบบเฉพาะเจาะจง (ผ่องพรรณ ตรัยมงคลกุล และสุภาพ ฉัตรภรณ์, 2553) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ ได้ลึกซึ้งที่สุด ให้ได้ข้อมูลสำคัญที่มีคุณสมบัติสอดคล้องกับคุณสมบัติที่ต้องการ คือ เป็นผู้มีส่วนได้เสียต่อการ ท่องเที่ยวชุมชน เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับบริบท ของชุมชนได้เป็นอย่างดี และสามารถให้ข้อมูลที่มีคุณภาพ ครอบคลุมขอบเขต เนื้อหาของการวิจัยโดยการ สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) จากผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 30 คน ประกอบด้วย ตัวแทนจากหน่วยงานราชการ ตัวแทนจากนักวิชาการที่เกี่ยวข้อง ตัวแทนจากผู้นำชุมชน ตัวแทนจาก ประชาชน ตัวแทนจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับด้านที่ศึกษา และตัวแทนจากกลุ่มวิสาหกิจชุมชน หรือ สัมภาษณ์ จนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2551)

**เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย** ได้แก่ 1) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการขับเคลื่อนวิสาหกิจ ชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต 2) การวิจัยเชิงปริมาณ โดยสร้างแบบสอบถาม เพื่อศึกษาเป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาการ ขับเคลื่อนวิสาหกิจ ชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่าง ยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต ประกอบด้วย 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ แบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระยะเวลาที่อยู่ในชุมชน ลักษณะแบบสอบถามแบบตรวจสอบ รายการ ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ การ พัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนสู่ความยั่งยืนที่หา คุณภาพ อย่างถูกต้องตามกระบวนการวิจัย แล้วนำผลที่ได้ไปหาค่าเฉลี่ย และได้กำหนดเกณฑ์ในการแปล ความหมายค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) 3) การวิจัยเชิง คุณภาพ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมี โครงสร้าง (Interview) และ 4) การตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ได้ใช้ดัชนี ความสอดคล้องข้อคำถามกับประเด็นหลัก ของเนื้อหา โดยกำหนดคะแนนตั้งแต่ +1 ถึง -1 แล้วนำผลที่ได้จาก ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านมาคำนวณหาค่า IOC ได้ 0.84 ตามสูตรเกณฑ์ โดยจะใช้ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 -1.00 ที่ มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้ ความเชื่อมั่น ได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญ ไปทำการทดลองใช้ (Try Out) จำนวน 30 ชุดกับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่ม ตัวอย่างที่ต้องศึกษา จากนั้นนำแบบสอบถามทดลอง ใช้ที่ได้รวบรวมมาทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้โปรแกรม สำเร็จรูป ในการหาค่าความเชื่อมั่นใช้เกณฑ์สัมประสิทธิ์ อัลฟาเท่ากับ 0.84. ตรวจสอบความถูกต้องของถ้อยคำ หรือสำนวน เพื่อให้เครื่องมือมีความสมบูรณ์และมีคุณภาพ พุดตอบสามารถอ่านเข้าใจได้ตรงประเด็นที่ต้องการ ซึ่งจะทำให้ผลงานวิจัยเป็นที่น่าสนใจยิ่งขึ้น

### สถิติที่ใช้ในการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดำเนินการ ดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ เมื่อได้ เก็บแบบสอบถามกลับคืนมา ทำการตรวจสอบความเรียบร้อยของข้อมูล และบันทึกวิธีหาค่าแบบสอบถามตามที่ กำหนด ได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) โดยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หาคุณภาพ อย่างถูกต้องตามกระบวนการเรียบเรียง แล้วนำผลที่ได้ไปหาค่าเฉลี่ย มีเกณฑ์การให้ คะแนน 5 ระดับ แปล ความหมายของข้อมูลที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ได้กำหนดเกณฑ์การแปลค่าคะแนนโดยใช้การแบ่งช่วงชั้น เท่ากัน (Class Interval) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ ได้ให้ความสำคัญกับการตีความหมาย (Meaning) ของเนื้อหา ปรากฏการณ์ ข้อมูล ที่ได้จากการจัดหมวดหมู่ หลังจากนั้นจะทำการพิจารณา หาความหมายโดยนำหลักการทาง วิชาการ เป็น ประเด็นหลัก แล้วทำการตีความหมายแบบตรงไปตรงมา จากปรากฏการณ์ ข้อมูลนั้น (Linear Interpretation) ถัดมาหากปรากฏการณ์ไม่ชัดเจน หรือข้อมูลคลุมเครือ จะใช้หลักการตีความหมาย

### ผลการวิจัย

#### ผลการวิจัยพบว่า

สภาพปัญหาและระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐเพื่อ สร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต แบ่งเป็น 2 ส่วนได้ ดังนี้

1. ปัญหาของการขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชน จัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต คือ 1) ปัญหาการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและ ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน 2) ปัญหาการยกระดับผลิตภัณฑ์และการ บริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถรองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ 3) ปัญหาการส่งเสริม การบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน และ 4) ปัญหาการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน

2. ระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้าง รายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต ภูเก็ต แสดงได้ดังตารางที่ 1



**ตารางที่ 1** แสดงระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต

| รายการประเมิน             | ระดับความพึงพอใจ |      |           |
|---------------------------|------------------|------|-----------|
|                           | $\bar{X}$        | SD   | ระดับ     |
| ด้านคน                    | 4.27             | 0.68 | มากที่สุด |
| ด้านภาระงาน               | 4.25             | 0.66 | มากที่สุด |
| ด้านโครงสร้าง             | 4.30             | 0.67 | มากที่สุด |
| ด้านการเมือง              | 4.12             | 0.75 | มาก       |
| ด้านเศรษฐกิจ              | 4.19             | 0.70 | มาก       |
| ด้านสังคมและวัฒนธรรม      | 4.25             | 0.67 | มากที่สุด |
| ด้านเทคโนโลยี             | 4.25             | 0.68 | มากที่สุด |
| ด้านศักยภาพชุมชน          | 4.28             | 0.70 | มากที่สุด |
| ด้านการทำธุรกิจแบบยั่งยืน | 4.23             | 0.67 | มากที่สุด |
| สรุปภาพรวม                | 4.24             | 0.69 | มากที่สุด |

แสดงให้เห็นว่า ระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึง งบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และ ภูเก็ต โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด สามารถเรียงลำดับระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจจาก มากไปหาน้อยได้ ดังนี้ โดย ด้านโครงสร้าง ( $\bar{X} = 4.30$ ) รองลงมา คือ ด้านศักยภาพชุมชน ( $\bar{X} = 4.28$ ) ด้านคน ( $\bar{X} = 4.27$ ) ด้านเทคโนโลยี ( $\bar{X} = 4.25$ ) ด้านเทคโนโลยี ( $\bar{X} = 4.25$ ) สังคมและวัฒนธรรม ( $\bar{X} = 4.25$ ) ด้านการมีตลาดรองรับผลิตภัณฑ์ ( $\bar{X} = 4.25$ ) ด้านการทำธุรกิจแบบยั่งยืน ( $\bar{X} = 4.23$ ) ด้านเศรษฐกิจ ( $\bar{X} = 4.19$ ) และ ด้านการเมือง ( $\bar{X} = 4.12$ ) ตามลำดับ

แนวทางการขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชน จัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต “ยกระดับพัฒนาคนในชุมชนสร้างความแข็งแกร่ง” “สร้างการส่งเสริมผลักดันให้มีจุดเด่นและสร้างความมั่นใจน่าเชื่อถือ” “สามัคคีกันร่วมแรงร่วมใจกันถึงจะสำเร็จ พัฒนาสินค้าไปเรื่อย ๆ จนดีที่สุด มีมาตรฐานการรับรอง” “โพสต์ลงในโซเชียลต่าง ๆ เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าถึงมากขึ้น” กล่าวได้ว่า มีแนวทางการแก้ไขปัญหา คือ 1) ควรพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน 2) ควรยกระดับผลิตภัณฑ์และการบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถรองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ 3) ควรส่งเสริมการบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน และ 4) ควรส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน โดยผ่านโครงการ 1) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน 2) การยกระดับผลิตภัณฑ์และการบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถรองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ 3) การส่งเสริมการบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน และ 4) การส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน

## อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

สภาพปัญหาและระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้ ดังนี้

1) ระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อเรียงลำดับระดับ ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านโครงสร้าง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านศักยภาพชุมชน ด้านคน ด้านเทคโนโลยี ด้านเทคโนโลยี ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านการมีตลาด รองรับผลิตภัณฑ์ด้านการทำธุรกิจแบบยั่งยืน ด้านเศรษฐกิจ และด้านการเมือง ตามลำดับ อภิปรายได้ว่า ด้านโครงสร้าง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จาริตรา เจตนะวิบูลย์ และคณะ ที่พบว่า ภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลโดยรวมมากที่สุดต่อความสำเร็จของธุรกิจ ซึ่งเป็นกลไกหลักใน โครงสร้างของการบริหารองค์กร (จาริตรา เจตนะวิบูลย์ และคณะ, 2566) รองลงมา คือ ด้านศักยภาพชุมชน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริภรณ์ บุญประกอบ และคณะ ที่พบว่า เทคนิคและวิธีการอย่างเรียบง่ายผสมผสานศิลปะชนบทรรมนิยมประเพณี และวัฒนธรรมอย่างลงตัวจนเกิดเป็นภูมิปัญญาและอัตลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น ที่จำเป็นต้องนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับชุมชนและเป็นอัตลักษณ์ของชุมชน (ศิริภรณ์ บุญประกอบ และคณะ, 2567) และด้านคน ด้านเทคโนโลยี ดังที่ อัครวิทย์ ศาสนพิทักษ์ และคณะ ได้ศึกษาวิจัย พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ รับข่าวสารการท่องเที่ยวผ่านสื่อ Facebook และจากคนรู้จัก ด้านภาระงาน สังคม และวัฒนธรรม ด้านการมีตลาดรองรับผลิตภัณฑ์ ด้านการทำธุรกิจแบบยั่งยืน ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ตามลำดับ ซึ่งจะต้องมีการขับเคลื่อนเชิงยุทธศาสตร์ (อัครวิทย์ ศาสนพิทักษ์ และคณะ, 2567) สอดคล้องกับ แนวคิดของ จักรวัชร ศิริวรรณ ที่กล่าวว่า การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ที่ดีจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการ รวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบด้านอย่างเป็นระบบ เพื่อให้แผนยุทธศาสตร์สามารถดำเนินการแก้ไข ปัญหา และสนองตอบความต้องการตรงตามเป้าหมายของวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้อย่างแท้จริง (จักรวัชร ศิริวรรณ, 2563) แนวคิดว่าการวางแผนยุทธศาสตร์ เป็นการวางแผนเพื่อนำองค์การไปสู่ภาพลักษณ์ใหม่ ก้าวสู่ วิสัยทัศน์ที่ต้องการในอนาคต การวางแผนยุทธศาสตร์จึงเป็นความพยายามขับเคลื่อนองค์การในภาพรวม ความสำเร็จในทุกประเด็นยุทธศาสตร์ที่ได้ถูกกำหนดขึ้น เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้องค์การเดินทางไปถึง วิสัยทัศน์ โดยถูกต้องตรงตามภารกิจและสัมฤทธิ์ผลตามเป้าประสงค์ ต่างจากการวางแผนทั่วไป ซึ่งเป็นการวางแผนเพื่อแก้ปัญหา การป้องกันปัญหา การวางแผนเพื่อพัฒนาองค์การ หรือกระบวนการปฏิบัติขององค์การให้มีประสิทธิภาพหรือประสิทธิผลสูงขึ้น เพราะฉะนั้นการวางแผนทั่วไปจึงมีจุดมุ่งหมายที่แคบกว่าการวางแผนยุทธศาสตร์มาก โดยมีแนวทางในการออกแบบกระบวนการ ดังนี้ 1) การวางแผน (Plan) 2) การปฏิบัติตามแผน (Do) 3) การตรวจสอบปฏิบัติตามแผน (Check) และ 4) การปรับปรุงแก้ไข (Act) ซึ่งปัญหาการขับเคลื่อนการ ยกระดับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน ได้แก่ 1) ปัญหาการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการ แข่งขัน 2) ปัญหาการยกระดับผลิตภัณฑ์และการบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถ รองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ 3) ปัญหาการส่งเสริมการบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน เพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการ





ท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน และ 4) ปัญหาการส่งเสริมการ ประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน

แนวทางการขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชน จัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต มีแนวทางการแก้ไขปัญหาดังนี้ 1) ควรพัฒนา ศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน ดังที่ รัชต์นนท์ มารัตน์ และคณะ ได้ศึกษาวิจัย พบว่า แนวทางในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นต้องมีวิธีการพัฒนาที่พัฒนาคนทุกคน ทุกกลุ่มและทุกประเภทในชุมชนให้เข้าสู่กระบวนการมีส่วนร่วมมากที่สุด โดยให้ข้อมูลความรู้การตระหนักถึง ความสำคัญและประโยชน์ในการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนต่อนโยบายการขับเคลื่อน (รัชต์นนท์ มารัตน์ ภัทรมาศ และคณะ, 2566) และยังคงแนวคิดของ พรชณิษฐ์ แก้วเนตร ที่กล่าวว่า ในยุคดิจิทัลซึ่งในยุคที่ผู้คนสามารถสื่อสาร เชื่อมต่อกันได้อย่างไม่มีพรมแดน การมีเทคโนโลยีดิจิทัล เป็นเครื่องมือทำให้ Hard Power หรืออำนาจที่ต้อง ใช้การบีบบังคับไม่เป็นผลอีกต่อไป ตรงกันข้ามกับอำนาจละมุนหรือ Soft Power กลับมีบทบาทมากขึ้น ด้วย เป็นเพราะว่าการสร้างและพัฒนาอำนาจละมุนขึ้นนั้นสามารถแทรกซึมและสื่อสารเป็นเนื้อเดียวไปในทุกภาค ส่วนได้ ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรม ภาษา ความเชื่อ อาหาร เรื่องเล่า หรือแม้กระทั่งธุรกิจบางอย่างที่เอื้ออำนวย ต่อแรงส่งของอำนาจละมุน (พรชณิษฐ์ แก้วเนตร, 2566) ไม่ต่างจากผลการวิจัยของ สุพาดา สิริกฤตดา ที่พบว่า ด้านการตลาดออนไลน์ในการ Live สดขายสินค้าและด้านการผลิต วางแผนการลงทุนในการจัดหาเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีเทคโนโลยีทันสมัยสังเกตได้ว่าเทคโนโลยีจะมามีบทบาทในการขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชนในปัจจุบัน (สุพาดา สิริกฤตดา, 2566) 2) ควรยกระดับผลิตภัณฑ์และบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถ รองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ คือ ยกสถานภาพทำให้ระดับหรือมาตรฐานสูงขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาวิจัย ของ อรมน ปั่นทอง และคณะ ที่พบว่า วิสาหกิจชุมชนประสบปัญหาด้านการผลิต โดยมีกำลังการผลิตไม่เพียงพอ ปัญหาด้านการเงิน สมาชิกขาดเงินทุนหมุนเวียน ปัญหาด้านการจัดการการตลาด สมาชิกยังขาดความรู้และทักษะ ด้านการตลาด สินค้าขาดความหลากหลาย ช่องทางการจำหน่ายสินค้ามีจำกัด การส่งเสริมการตลาดน้อยมาก (อรมน ปั่นทอง และคณะ, 2567) ส่วนผลการวิจัยของ เกสรี พงษ์สังข์ และคณะ พบว่า วิสาหกิจชุมชนมีปัญหาและอุปสรรค ด้านวัตถุดิบ ด้านการบริหารจัดการ และด้านการตลาด ซึ่งสังเกตผลิตภัณฑ์ จะเป็นตัวขับเคลื่อนกลุ่มวิสาหกิจทั้งสิ้น (เกสรี พงษ์สังข์ และคณะ, 2566) 3) ควรส่งเสริมการบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อ สร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน ดังที่ คะนิงรัตน์ คำมณี และคณะ ศึกษาวิจัย พบว่า แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน สมาชิกควรมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ กลุ่มร่วมกัน (กะนิงรัตน์ คำมณี และคณะ, 2566) และสอดคล้องกับแนวคิดของ Fortunato, M. W. P. & Alter, T. R. มองว่า ทัศนคติสัมพันธของชุมชน เป้าหมาย คือ หาหรือวิธีการทำงานร่วมกับชุมชนโดยหวังว่าจะ สนับสนุนแนวทางปฏิบัติที่มีจุดมุ่งหมายสะท้อนกลับ และเป็นประชาธิปไตยที่ส่งเสริมนวัตกรรม ความคิด สร้างสรรค์ และการเรียนรู้ โดยมีจุดมุ่งหมายสูงสุดในการสนับสนุนสมาชิกชุมชนและชุมชน เดินไปด้วยกัน เพื่อปรับปรุงความเป็นอยู่ร่วมกัน (Fortunato, M. W. P. & Alter, T. R., 2023) 4) ควรส่งเสริมการ ประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน สอดคล้องกับแนวคิดของ สรสินธุ์ ฉายสินสอ ได้ศึกษาวิจัย พบว่า แนวทางการจัดการเชิงกลยุทธ์ เพื่อพัฒนาวิสาหกิจชุมชนภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน นั้นต้องสร้างเครือข่ายความร่วมมือและการพัฒนาแรงงาน

แนวทางเชิงแก้ไข (สรสินธุ์ ฉายสินสอน, 2567) และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริพร เครือทอง และคณะ ที่กล่าวว่า การส่งเสริมให้วิสาหกิจชุมชนนำนวัตกรรมและ เทคโนโลยีมาช่วยในการผลิตและบริการ แนวทางเชิงป้องกัน โดยการร่วมมือกับภาครัฐสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ และการพัฒนาสมรรถนะของทรัพยากรบุคคลอย่างต่อเนื่อง และการส่งเสริมการสร้างความร่วมมือระหว่างวิสาหกิจ ชุมชน แนวทางเชิงรับ โดยการส่งเสริมการลงทุนระบบการผลิตด้านเทคโนโลยีและเครื่องจักร และสนับสนุนให้ สมาชิกในวิสาหกิจชุมชนเกิดการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะมากยิ่งขึ้น เพราะการดำรงชีวิตจากช่วงวิกฤติที่มีการ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว (VACA) สู่ยุคที่เป็นโลกที่เปราะบางในศตวรรษที่ 21 จึงมีความต้องการให้แน่ใจว่า ประชาชนทุกคนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ได้รับการศึกษาที่ดีและเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต การศึกษาในประเทศไทย ภายใต้แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นการพัฒนาการเรียนรู้ (พ.ศ. 2561 - 2580) นั้นได้รองรับการ เปลี่ยนแปลงโดยให้ความสำคัญในการพัฒนา ศักยภาพและคุณภาพของประชากรไทยทุกช่วงวัย ให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ มีความพร้อมสำหรับวิถีชีวิตในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป (ศิริพร เครือทอง และคณะ, 2567)

### องค์ความรู้ใหม่

จากผลการวิจัยเรื่องนี้ ได้พบองค์ความรู้ใหม่ สามารถเขียนเป็นโมเดล ดังภาพที่ 1



ภาพที่ 1 สรุปปัญหา แนวทาง การขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต

## สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ สรุปได้ว่า สภาพปัญหาและระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืน ในจังหวัด กระบี่ พังงา และภูเก็ต มีดังนี้ 1) ระดับความพึงพอใจในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐเพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเองอย่างยั่งยืน โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านโครงสร้างมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านศักยภาพชุมชน ด้านคน ด้านเทคโนโลยี ด้าน เทคโนโลยี ด้านสังคม และวัฒนธรรม ด้านการมีตลาดรองรับผลิตภัณฑ์ ด้านการทำธุรกิจแบบยั่งยืน ด้าน เศรษฐกิจ และด้านการเมืองตามลำดับ และ 2) ปัญหาการขับเคลื่อนการยกระดับการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืนฯ ได้แก่ 1) ปัญหาการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน 2) ปัญหาการยกระดับผลิตภัณฑ์และการบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถรองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ 3) ปัญหาการส่งเสริมการบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน และ 4) ปัญหาการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์ และบริการในวิสาหกิจชุมชน สำหรับแนวทางการขับเคลื่อนวิสาหกิจชุมชน ให้เข้าถึงงบประมาณของรัฐ เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง อย่างยั่งยืนฯ มีดังนี้ 1) ควรพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน 2) ควรยกระดับผลิตภัณฑ์และการบริการในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ให้ได้มาตรฐานและสามารถรองรับตลาดกลุ่มเป้าหมายได้ คือ ยกสถานภาพทำให้ระดับหรือมาตรฐานสูงขึ้น 3) ควรส่งเสริมการบูรณาการความร่วมมือภาคีเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน สู่ความยั่งยืน และ 4) ควรส่งเสริมการประชาสัมพันธ์และการตลาดเชิงรุกผลิตภัณฑ์และบริการในวิสาหกิจชุมชน จึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ 1) หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนดนโยบายที่สนับสนุนและบ่มเพาะวิสาหกิจ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่สนใจสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน 2) หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนดนโยบายในการส่งเสริมการพัฒนาทางการศึกษาและการเสริมสร้างทักษะ ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ผ่านโปรแกรมการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการวิสาหกิจชุมชน 3) หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนดนโยบาย สนับสนุนให้วิสาหกิจชุมชนตามบริบทของพื้นที่ 4) ควรมีการพัฒนาผู้ประกอบการหรือกลุ่มวิสาหกิจ บนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ ผลักดันวิสาหกิจชุมชนให้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ 5) ควรส่งเสริมให้วิสาหกิจชุมชนนำภูมิปัญญาและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาสร้างสรรค์ผลงานทั้งผลิตภัณฑ์สินค้าและบริการ 6) บูรณาการงานร่วมกับหน่วยงานระดับพื้นที่ของจังหวัดให้มากขึ้น ผ่านการประสานงานของเครือข่าย หน่วยงานราชการ สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัยในพื้นที่ เพื่อจัดหลักสูตรการพัฒนา 7) การพัฒนาผลิตภัณฑ์และตลาดสำหรับวิสาหกิจชุมชน เพื่อสร้างงาน สร้างรายได้สู่ชุมชนจัดการตนเอง และ 8) บทบาทของภาครัฐและภาคเอกชนในการสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนสู่ชุมชนจัดการตนเอง

## เอกสารอ้างอิง

- กรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย. (2568). โครงสร้างข้อมูลสถิติจำนวนประชากรไทยที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน แยกรายอายุรายเดือน. เรียกใช้เมื่อ 1 พฤษภาคม 2568 จาก [https://stat.bora.dopa.go.th/new\\_stat/webPage/statByAgeMonth.php](https://stat.bora.dopa.go.th/new_stat/webPage/statByAgeMonth.php)
- เกสรี พงษ์สังข์ และคณะ. (2566). การฟื้นฟูวิสาหกิจชุมชนเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจฐานรากโดยการมีส่วนร่วมของ ชุมชนตำบลพิมลราช อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี. วารสารชุมชนวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 17(1), 154-168.
- คะนิงรัตน์ คำณัณ และคณะ. (2566). สถานภาพและแนวทางการพัฒนาความเข้มแข็งวิสาหกิจชุมชนเพื่อการ พัฒนาเศรษฐกิจฐานราก กรณีศึกษากลุ่มวิสาหกิจชุมชนตำบลหนองโรง อำเภอนมทวน จังหวัด กาญจนบุรี. วารสารวิทยาศาสตร์เกษตรและการจัดการ, 7(2), 5-15.
- จักขวัชร ศิริวรรณ. (2563). แนวคิด ความสำคัญ และกระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์. เรียกใช้เมื่อ 6 มิถุนายน 2565 จาก <https://www.gotoknow.org/posts/437659>
- จาริตรา เจตนะวิบูลย์ และคณะ. (2566). ความสำเร็จของธุรกิจสายการบินอย่างยั่งยืนในประเทศไทย. วารสารการ วิจัยการบริหารการพัฒนา, 13(4), 978-1000.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2551). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: จามจุรีโปรดักท์.
- ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล และสุภาพ ฉัตรภรณ์. (2553). การออกแบบการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- พรชนิตว์ แก้วเนตร. (2566). อำนาจละมุน (Soft Power) ที่สะท้อนในธุรกิจการประจวบนางงาม: การใช้มุมมองทำ สังคมและธุรกิจวิเคราะห์ผลกระทบในเชิงอำนาจละมุน. วารสารเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืน, 5(2), 75-82.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). (2539). ความสำคัญของพระพุทธศาสนาในฐานะศาสนาประจำชาติ. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มูลนิธิพุทธธรรม.
- ภักดิ์ดี กัลยาณมิตร. (2558). การพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศกลุ่มนอร์ดิก. วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์, 4(2), 17-37.
- รัชต์นันท์ มารัตน์ภักตรมาศ และคณะ. (2566). การขับเคลื่อนการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการตนเองอย่าง ยั่งยืน กรณีศึกษา เครือข่ายองค์กรชุมชนจังหวัดกระบี่ และจังหวัดพัทลุง. Journal of Roi Kaensarn Academi, 8(3), 427-441.
- วชิรวัชร งามละม่อม. (2559). ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. เรียกใช้เมื่อ 19 ตุลาคม 2566 จาก [https://learningofpublic.blogspot.com/2015/11/blog-post\\_18.html](https://learningofpublic.blogspot.com/2015/11/blog-post_18.html)
- ศิริพร เครือทอง และคณะ. (2567). การบริหารงานวิชาการเพื่อพัฒนาสมรรถนะนวัตกรรม. วารสารศาสตร์การศึกษา และการพัฒนามนุษย์, 8(1), 81-93.

- ศิริภรณ์ บุญประกอบ และคณะ. (2567). วัฒนธรรมคุณภาพของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาจังหวัดนครปฐม. วารสารสิรินธรปริทรรศน์, 22(2), 154-166.
- สรสินธุ์ ฉายสินสอน. (2567). การจัดการเชิงกลยุทธ์เพื่อพัฒนาวิสาหกิจชุมชนภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs). วารสารสมาคมนักวิจัยปี, 9(1), 98-116.
- สุพาดา สิริกุตตา. (2566). แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนแปรรูปผลไม้ บ้านยาวิ จังหวัดเพชรบูรณ์. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 26(1), 89-104.
- อรมน ปั่นทอง และคณะ. (2567). การพัฒนาศักยภาพการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนผู้ผลิตหัตถกรรมผ้าทอไทย พวนบ้านใหม่ จังหวัดนครนายก. วารสารสมาคมนักวิจัย, 29(2), 164-179.
- อัศวินท์ ศาสนพิทักษ์ และคณะ. (2567). รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุใน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (เมืองมรดกโลก). วารสารการจัดการธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา, 13(1), 60-77.
- Fortunato, M. W. P. & Alter, T. R. (2023). Interactional theory as a keystone of learning in action, creativity, innovation, and democracy. Local Development & Society, 4(3), 434-455.